

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis discernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

VI. Quinam sint effectus Sacramenti Eucharistiæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

aut sanguinem miraculosè sic apparentem ore sumi
quia hæc signa miraculosa non habent modum com-
entem, quo possint pro ratione hujus Sacramenti con-
ac bibi: quare in illo casu deberet Sacerdos (ut dicitur
Valentia disp. 6. q. 4. de Euch. p. 1.) alium panem & vinum
consecrare & sumere, ut sacrificium ea ratione per-
retur.

SECTIO VI.

Quinam sint effectus Sacramenti Eucha- ristia.

VARIIS sunt itque saluberrimi hujus divini Sa-
cramenti effectus, de quo verè dici potest, quod olim
Manna dictum est, omnem in illo reperiri saporis su-
avitatem: præcipuos hic & observatione maximè dig-
nos notabimus.

Atque in primis certum est, hoc Sacramentum
dispositis, gratiæ sanctificantis augmentum conferre
in Decr. Eug. expressè definitum habetur, & satis con-
firmatur ex iis quæ cap. 1. de Sacram. in genere dicta sunt.
Quidem gratiæ augmentum cæteris paribus longè uberior
& plenius in isto Sacramento quàm in aliis percipi-
tur, cum in eo fons ipse gratiarum, & omnium charissimorum
ac donorum caelestium contineatur, ut dicit Catechismus
Romanus. Docet autem S. Th. q. 80. a. 8. ad 6. effectum
illud in ipsa Sacramenti sumptione percipi, ideoque
principalem tunc & maximam in suscipiente requiri devo-
tionem.

Querunt Theologi, an Sacramentum hoc conferat
jam aliquando primam gratiam à peccatis justificanti-
am. Resp. certum esse (sicut docet S. Th. q. 79. a. 3.) Sacramen-
tum hoc nullo modo profuturum, sed potius maxime
futurum ei, qui cum affectu, vel conscientia peccati
talibus illud susciperet; quod verò spectat ad illum, qui

peccato mortali existens, illius tamen nec affectum nec conscientiam haberet, si bona fide ad hoc Sacramentum accedat, quidam Theologi (ut Richardus, Scotus, & alii quos citat & sequitur Suares disp. 63, sect. 1.) existimant in illo casu Sacramentum Eucharistiae ex opere operato iustificare ac primam gratiam conferre, Melius tamen S. Bonaventura, Gabriel, Major, & alii, quibus subscribit Vasques disp. 205, c. 4. negant: cum hoc Sacramentum per se ad remissionem peccati mortalis non sit institutum; constat enim (ut loquitur Catech. Rom. sup. c. 4.) quemadmodum mortuis corporibus naturale alimentum nihil prodest; ita etiam anima quae spiritu non vivit, sacra mysteria non prodesse; ac propterea panis & vini speciem habent, ut significetur, non quidem revocanda ad vitam animae, sed in vita conservanda causa, instituta esse. Docet tamen S. Th. sup. illum, qui bona fide ignorans se in peccato mortali esse, devotè ac reverenter hoc Sacramentum perciperet, ex Dei bonitate per illud gratiam aliquam actualem consecuturum, qua excitabitur ad actum charitatis seu perfectae contritionis eliciendum, & sic ab ipso peccato mortali liberabitur.

Secundus huius Sacramenti effectus complectitur quaedam specialia gratiae actualis auxilia opportuno tempore vi huius Sacramenti dignè suscepti conferenda, per quae charitas conservatur, roboretur, perficitur, idque spiritualiter animae confertur, quod panis & vinum corpori conferre solet, ut expresse declaratur in Decr. Eug. ubi dicitur *Omnem effectum, quem cibus & potus materialis quoad vitam operatur corporalem, sustentando, augendo, reparando, & delectando; Sacramentum hoc quoad vitam operari spirituales: In quo (ut explicat S. Chrysostr. hom. 61. ad pop. Antioch.) Christus Dominus maximam erga nos charitatem evidentissimè testatur, cum enim saepe numero parentes liberos suos aliis nutriendos tradant, ipse nos alere propria sua substantia voluit, carnemque suam à nobis tangi, manducari, illique, dentes nostros infigi permisit.*

Tertius

Tertius effectus consistit in eo, quod Christus Dominus se in hoc Sacramento sumendum nobis exhibet, modò tanquam cibum quo nutriamur, sed etiam quam salutare medicamentum quo naturæ nostræ infirmitates id est pravae inclinationes, immoderati affectus &c. curentur. Id passim docuerunt SS. Patres. S. Gregorius in Catech. cap. 37. dicit Eucharistiam esse *remedium, venens damnum quod corpori fuerat, per contrariam repellens affectionem*, S. Cyrillus lib. 4. S. Ioan. cap. 17. Sedat, cum in nobis manet Christus, *saevit membrorum nostrorum legem, pietatem corroborat, perturbationes animi extinguit, aegrotos curat, collisos redintegrat*, S. Ambr. lib. 5. de Sacram. cap. 4. *Iste panis quotidianus in remedium quotidiana infirmitatis*. S. denique Bernardus in Serm. de Coena Domini postquam dixit Sacramentum Dominici corporis & sanguinis efferatis moribus & ritibus concupiscentiæ mederi, subiungit: *Si quis non tam saepe modò nec tam aerbos sentit iracundia, metum, vidia, luxuria, aut caterorum huiusmodi, gratias agat & sanguini Domini; quoniam virtus Sacramenti in eo, & gaudeat, quòd pessimum ulcus accedat ad ratem.*

Quartus effectus est remissio peccatorum venialium ut docet S. Doctor art. 4. & ante illum docuerat S. Ambr. lib. 4. de Sacram. cap. 6. & lib. 5. cap. 4. & habetur capitulum de Consecr. dist. 2. cap. 110. ibid Remittuntur peccata venialia in hoc Sacramento, sive per infusionem gratiæ sanctificantis præsupposita de illis attritionem sive per charitatis & perfectæ contritionis fervorem quem hoc Sacramentum excitat, ut ex mente S. Doctoris explicat Isambertus ad q. 79. q. 1. a. 6.

Quintus effectus est præservatio à peccatis mortalibus ut docet S. Th. art. 6. & S. Bernardus Serm. de Coena Domini, ubi dicit *Duo in nobis hoc Sacramentum operatur & sensum minuat in minimis, & in gravioribus tollat omnem consensum*. Hunc autem effectum præstat tribus prædictis modis ut docet Isamb. suprà: primò, suggerendo vires

robore addendo, per augmentum scilicet habituum super-
 naturalium quod efficit. Secundò, amovendo peccandi
 occasiones, juxta illud Psal. 22. *Parasti in conspectu meo*
inimam, adversus eos, qui tribulant me Tertiò denique pro-
 tegendo nos à dæmonum impugnationibus ipsosque
 dæmones arcendo. Vnde S. Ignat. Epist. ad Ephes. Di-
 cit per hujus Sacramenti frequentem & dignam suscep-
 tionem *Expelli potestates satanae &c. panemque illum esse*
antidotum non moriendi: & S. Chrylost. Hom. 61. ad pop.
Antioch. Tanquam leones, inquit, ignem spirantes ab illa
mensa recedamus, facti diabolo terribiles.

Sextus effectus, est animæ gloria, seu vita æterna. Ita
 S. Th. 2. 2. & constat ex his Christi Domini verbis S. Ioan.
 6. *Qui manducat hunc panem, vivet in æternum.* Confert
 autem hunc effectum Eucharistia, non tantum quia
 tribuit gratiam sanctificantem, in qua fundatur jus &
 dignitas ad ipsius vitæ æternæ consecutionem, (quod &
 reliqua sacramenta præstant) sed etiam, quia speciali mo-
 do confert dignè suscipientibus finalem perseverantiam,
 in quantum per specialia gratiæ auxilia charitatem robo-
 rat ac perficit, & à peccatis mortalibus præservat, ut supra
 dictum est.

Septimus effectus, est corporis resurrectio, & glorifi-
 catio, quæ speciali modo tribuitur participationi hujus
 Sacramenti, quod Christus declaravit his verbis S. Ioan.
 6. *Qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem,*
habet vitam æternam: & ego resuscitabo eum in novissime
die: quod fuse explicat, & probat S. Cyrill. Alexand. lib.
4. in S. Ioan. cap. 14. ubi observat quod Christus Domi-
us in exsuscitando mortuis non solum verbo & imperio, ut
Deus utebatur, verum etiam carnem suam quasi cooperatri-
cem nonnunquam adhibebat; ut reipsa ostenderet carnem quo-
vis suam, quoniam sibi conjuncta est, vivificam esse: nam
quando principis filiulam suscitavit, manum ejus apprehendit,
&c. Vnde concludit quod reformabit omnino ad immortalitatem
participes sui.

Octavus denique, est singularis quædam & inexplicabilis unio Christi Domini cum eo, qui Sacramentum dignè suscipit: juxta quod ipse Dominus Christus dicit: *Qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem, in me manet, & ego in illo;* & de hac mirabili unione sæpe maximo pietatis sensu loquuntur SS. Patres, ac præsertim S. Chrylost. Hom. 61. ad pop. Antioch. ubi, postquam dixit nos per hujus Sacramenti participationem corpus cum Christo fieri, subjungit; *ut itaque non per charitatem hoc fiamus, verum & ipsa re in illam metamur carnem, hoc per escam efficitur, quam largitus est, volens ostendere desiderium quod erga nos habet: propter met ipsum nobis immiscuit, & corpus suum in nos contemnit, ut unum quid efficiamur tanquam corpus capiti conratum; ardentem enim amantium hoc est.* Et S. Cirill. Alex. lib. 10. in S. Ioan. cap. 13. supra relata Christi Domini explicans, *Sicut, inquit, si quis ceram igne liquefactam, cera similiter liquefacta ita miscuerit, ut unum quid que factam videatur; sic communicatione corporis & se Christi ipse in nobis est, & nos in ipso.*

Hos omnes effectus paucis sed efficacibus verbis declaravit Concilium Trid. Sess. 13. cap. 2. Vbi dicitur: *Summum Dominum hoc Sacramentum à fidelibus suscipere deesse, qui p* huiusmodi spirituales animarum cibum, quo alacris cibis confortentur viventes vita illius, qui dixit: *qui manducat me, & ipse vivet propter me: & tanquam antidotum, qui mur à culpis quotidianis, & à peccatis mortalibus præsertim modum Pignus præterea id esse voluit, futura nostra gloria, & Hæc felicitatis: adeoque Symbolum, unius illius corporis, consuetudine apud caput existit: cuius nos, tanquam membra ætissimè ununtur & charitatis connexionem astrictos esse voluit.*

Monet autem sapienter Isamb. ad q. 79. disp. 1. hos effectus per totam vitam obtinendos, Sacramentum participationem sæpe repetendam esse; adeoque timet vix fieri posse, ut quis propria sponte ac delibato ab hoc Sacramento per longum tempus abstineat, quod novum aliquod mortale peccatum dilabatur.

Porro circa hanc frequentem Eucharistia perceptionem, observanda est Doctrina sancti Thomae in 4. dist. 12. q. 4. a. 3. ubi dicit *In perceptione hujus Sacramenti duo requiruntur; desiderium conjunctionis ad Christum, & reverentiam Sacramenti: quorum primum inclinatur ad sumendum, secundum ad abstinendum: sed quia amor timori praponderat, ceteris paribus laudabilius est sumere, quam abstinere; dum tamen ex frequenti sumptione amor intendatur, & reverentia non minuat.*

Addimus praeterea ex libello verè aureo Introductionis ad vitam devotam, beatæ memoriæ Francisci Salesii Episcopi Gebennensis part. 2. c. 21. super hoc frequenti communionis usu judicium communi Ecclesiae consensu & praxi approbatum: *Duo, inquit, genera hominum frequentis hujus Sacramenti participatione indigent; perfecti quidem, cum animi sint optimè dispositi, vituperio ipsis verteretur si ad perfectionis fontem non accederent; imperfecti autem, ut ad perfectionem possint aliquando pertingere: fortes, ne debilitentur; debiles, ut roborentur; infirmi, ut sanitatem recuperent; sani ne in morbum incidant. Subjungit postea eos qui multis secularibus negotiis sunt implicati, sacram Eucharistiam frequenter percipere debere, eò quod ejus virtute ac praesidio indigeant; sicut illi, qui plurimè laboribus exterioribus attenuantur, vires solida ad cibum crebrò reficere opus habent: denique sanctissimum hoc Sacramentum saepe percipiendum esse; ut quomodo dignè percipi queat, experientia ipsa discatur; minus siquidem rectè illud fit, efermod varò fit.*

Hæc autem & similia, quæ de frequenti communionis usu apud SS. Patres & alios probatos auctores dicta reperiantur, semper intelligi debent cum hac conditione, ut scilicet quoties hoc Sacramentum sumitur, dignè & cum debitis dispositionibus sumatur:
de quibus dispositionibus nunc agendum nobis est.

✽

SECTIO